

торътъ е грижливо събралъ наредилъ и системно изложилъ, за да бже историята на родния градъ свързана и съ историята на народа ни, свързана и съ далечното исторично минало на полуострова и трето — по оная любовъ, и грижа, която то диша за роденъ градъ, отечество, народъ и родина. Нали това последно качество е най-ценното и въ малката пробудна история на Паисия? Не току тъй единъ близъкъ сродникъ на Табакова казваше, че живѣлъ въ всички почти европейски столици, Табаковъ се чувствалъ по-добре въ България, а най-добре въ своя роденъ градъ. Тая дълбока привързаностъ той бѣ всмукалъ още като дете, и тя си остана неотемна частица отъ неговата природа и до смъртта му. А бѣше тъй младъ и тъй лесно можеше да се понесе по други води, по други чувства и настроения!

Първиятъ томъ на тая история, съдържащъ 618 страници 8°, поветствува далечното минало на Сливенъ презъ древно-тракийския периодъ, презъ римското владичество, презъ византийската епоха и послavianчването на полуострова, презъ епохата на първото и второто българско царство, сждбата му презъ епохата на робството, почти до края на XVIII вѣкъ. Този дългъ историченъ очеркъ се предшества отъ единъ обстояенъ географенъ прегледъ — дава се хорографенъ скелетъ на сливенската околностъ, водитъ и равнинитъ ѝ, а, като епilogъ, идатъ сведения за града отъ разни пжтешественици и хорография на Сливенско съ заселищата му.

Познанията на Табакова изъ историята, географията, археологията, сведенията му за много исторични документи, за пжтешествената литература и пр. сж тъй многобройни, че човѣкъ остава поразенъ, като помисли за дѣлото на тоя 38-годишенъ човѣкъ. Да се прерови само тоя материалъ сж потрѣбни години. Неговъ роднина разказва още, че Табаковъ по цѣли дни не излизалъ изъ стаята си, задълбоченъ въ суровия материалъ, който ималъ напреде си. Но той е въ сжщото време вѣщо използвалъ тоя материалъ, обобщавалъ, откривалъ и тълкувалъ историчнитъ елементи.

Сливенъ, споредъ него, е сжществувалъ въ далечното минало, като селище подъ друго име. Сжществувалъ е като римска крепостъ, пазителъ на важната римска станция Кабиле. Сливенското селище — крепостъ е сжществувало и презъ великото движение на народигъ, когато четири раси едно следъ друго сж се надпреварвали по пжтя за Балкана: келти, тевтони, славяни и тюрки, като подъ последния терминъ се разбира цѣлото татаро-монголско племе — авари, прабългари, татари, печенегии, кумани, маджари, турци и пр. Цѣлата тая епоха е описана отъ автора съ бележити подробности до времето на първото и второто българско царство, когато Сливенъ, споредъ автора, се е издигалъ като важенъ воененъ и промишленъ центъръ, защото „Сливенскиятъ край, бидейки